

mellora e modernización das estruturas de produción das explotacións agrarias, daqueles expedientes dos cales se dispoña da correspondente certificación final de cumprimento de compromisos e realización de investimentos.

Disposición adicional quinta. *Convenios de colaboración para a restauración de parcelas agrícolas e gastos en explotacións gandeiras.*

O Ministerio de Agricultura, Pesca e Alimentación, con cargo ás súas disponibilidades orzamentarias, poderá subscribir coas administracións públicas, autonómicas e locais das comunidades autónomas afectadas polas inundacións os convenios de colaboración necesarios para a identificación e financiamento das actuacións necesarias para a restauración daquelas parcelas agrícolas cuxa estrutura se vise afectada, ben como para paliar os gastos derivados dos traslados e manutención do gando afectado polas inundacións.

Disposición derradeira primeira. *Facultades de desenvolvemento.*

O Goberno e os distintos titulares dos departamentos ministeriais, no ámbito das súas competencias, ditarán as disposicións necesarias e establecerán os prazos para a execución do establecido neste real decreto lei.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Este real decreto lei entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 13 de abril de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

7865 REAL DECRETO LEI 4/2007, do 13 de abril, polo que se modifica o texto refundido da Lei de augas, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo. («BOE» 90, do 14-4-2007.)

O derradeiro inciso do artigo 245.2 do Regulamento do dominio público hidráulico, aprobado polo Real decreto 849/1986, do 11 de abril, na redacción dada polo Real decreto 606/2003, do 23 de maio, dispuña que a competencia para emitir as autorizacións relativas a verteduras indirectas a augas superficiais lle corresponde ao órgano autonómico ou local competente.

Este inciso foi declarado nulo pola sentenza da Sección Quinta da Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Supremo, do 18 de outubro de 2006. O Alto Tribunal considerou que a atribución aos entes locais dunha competencia específica mediante unha norma regulamentaria conculcaba o disposto nos artigos 2.2, 7.1 e 25.3 da Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases de réxime local, segundo os cales só por unha norma legal cabe determinar as competencias municipais.

A declaración de nulidade supuxo, en concordancia co establecido no artigo 245.2 do Regulamento do dominio público hidráulico, que a competencia para autorizar as verteduras indirectas a augas superficiais pase a ser

dos organismos de bacía e, por tanto, o control do cumprimento das condicións da correspondente autorización, o cal supón dissociar esta competencia dos entes que xestionan as redes de condución de augas residuais en que se producen tales verteduras. Esta disociación é unha situación claramente anómala, porque resulta evidente que só debe outorgar a autorización de vertedura a entidade que dispón dos elementos técnicos e fácticos indispensables para facer viable o seu seguimento e control e garantir a súa adecuación á normativa aplicable, é dicir, a entidade a que corresponde a función de saneamento das augas en que a vertedura se produce. Por isto, para garantir a correcta actuación administrativa nun tema tan sensible como é a calidade das augas, as dúas actuacións, autorización de vertedura e xestión das conducións en que a vertedura se produce, deben ser competencia dun único ente.

Non cabe manter esta competencia no ámbito dos organismos de bacía, xa que estes carecen da información requirida para emitir as autorizacións, xa que non xestionan as redes de condución das augas en que estas verteduras se producen. Por tanto, o outorgamento de autorizacións en tales condicións revestiría un alto grao de irresponsabilidade e podería repercutir negativamente nas redes xestionadas por outras administracións e, en última instancia, no adecuado control da calidade das augas. Ademais, produciríase a paralización ou o colapso na emisión das autorizacións correspondentes ás verteduras indirectas ás augas superficiais, unha vez que, conforme o establecido na Lei de augas, calquera vertedura, por pequena que for, require autorización administrativa, sen distinguir se o seu destino é a rede de sumidoiros ou o dominio público hidráulico, polo que, de non lles outorgar novamente esta competencia ás entidades locais, os organismos de bacía deberían tramitar as autorizacións correspondentes a todas as verteduras procedentes de industrias, comercios, etc., dos máis de oito mil municipios existentes en España, sen dispor dos medios necesarios para isto, ao tratarse dunha situación completamente imprevista. Xeraríase con isto o risco ben de que as instalacións produtoras de substancias contaminantes destinadas a ser vertidas legalmente deban interromper a súa actividade de produción ou se vexan condicionadas pola imposibilidade de verter ao dominio público hidráulico, ben de que se produzan verteduras non autorizadas ante a incapacidade da Administración para tramitar as solicitudes de vertedura formuladas.

Na liña da exposición material da necesidade da norma efectuada até o momento, procede a seguir salientando convenientemente o carácter extraordinario e urxente do proxecto, co fin de demostrar o cumprimento dos requisitos exixidos polo artigo 86 da Constitución.

En primeiro lugar, hai que subliñar o carácter imprevisible da situación, xa que de ningunha maneira cabía anticipar o senso da resolución xudicial que deu lugar e ela. En segundo lugar, a necesidade de restablecer a situación competencial alterada pola referida sentenza non se pode cualificar de ordinaria. Non se trata neste caso da aprobación dunha norma innovadora desde o punto de vista xurídico e material, senón, antes ao contrario, de restablecer un réxime de funcionamento que, de maneira súbita e inopinada, foi suprimido por unha resolución xurisdiccional. Por tanto, a necesidade a que se pretende facer fronte reviste carácter extraordinario, pois se puxo de manifesto de maneira imprevisible e require unha solución atípica e específica, cal é o inmediato restablecemento da repartición competencial que resulta adecuada ás funcións que teñen atribuídas as distintas administracións públicas afectadas.

Por último, a urxencia da necesidade xurdida despréndese sen esforzo da exposición material que antecede. O período de tramitación dunha disposición legal ordinaria provocaría que a situación descrita se agravase conside-

rablemente, dando lugar a dúas posibilidades de actuación igualmente indesexables: ben ao outorgamento irresponsable das autorizacións de vertedura por órganos que non dispoñen da información nin da capacidade de control da actividade autorizada, ben á paralización da actividade administrativa de outorgamento de autorizacións até a aprobación da correspondente norma legal ordinaria, coas extraordinariamente negativas repercusións que tal opción comporta para a actividade de multitude de empresas que verten ás redes de colectores municipais.

Na súa virtude, en uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución, por proposta da ministra de Medio Ambiente e despois de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 13 de abril de 2007,

DISPONGO:

Artigo único. *Modificación do texto refundido da Lei de augas, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo.*

Introdúcese un novo número 2 no artigo 101 do texto refundido da Lei de augas, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo, coa seguinte redacción:

«2. As autorizacións de vertedura correspondenlle á Administración hidráulica competente, salvo nos casos de verteduras efectuadas en calquera punto da rede de sumidoiros ou de colectores xestionados polas administracións autonómicas ou locais ou por entidades dependentes delas, nos cales a autorización corresponderalle ao órgano autonómico ou local competente.»

Os actuais números 2, 3 e 4 do citado artigo 101 convértense respectivamente nos números 3, 4 e 5.

Disposición transitoria única. *Autorizacións en tramitación polos organismos de bacía.*

As solicitudes de autorizacións de vertedura que, de acordo co artigo único deste real decreto lei, lles corresponda emitir ás administracións autonómicas e locais ou a entidades dependentes delas e que se encontren en tramitación nos organismos de bacía, serán resoltas por aquelas.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

Este real decreto lei dítase ao abeiro dos títulos competenciais establecidos no artigo 149.1.22.^a e 23.ª da Constitución, que lle atribúen respectivamente ao Estado competencias exclusivas en lexislación, ordenación e concesión de recursos e aproveitamentos hidráulicos cando as augas discorran por máis dunha comunidade autónoma e en lexislación básica sobre protección do ambiente.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Este real decreto lei entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 13 de abril de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERIO DE ECONOMÍA E FACENDA

7866 *ORDE EHA/962/2007, do 10 de abril, que desenvolve determinadas disposicións sobre facturación telemática e conservación electrónica de facturas, contidas no Real decreto 1496/2003, do 28 de novembro, que aproba o regulamento de regulación das obrigacións de facturación. («BOE» 90, do 14-4-2007.)*

As obrigacións relacionadas coa expedición e a conservación de facturas foron desenvolvidas, conforme as habilitacións legais previstas para o efecto, polo Real decreto 1496/2003, do 28 de novembro, que aproba o Regulamento de regulación das obrigacións de facturación.

Os artigos 17 e 18 do citado regulamento regulan a forma de remisión das facturas ou documentos substitutivos e, en particular, a remisión por medios electrónicos deses documentos, establecendo os procedementos mediante os cales se pode efectuar a remisión que, en todo caso, deben garantir a autenticidade da súa orixe e a integridade do seu contido. Polo seu lado, os artigos 19 e seguintes desa norma regulan a conservación de facturas ou documentos substitutivos e, especialmente, o artigo 21 regula a conservación deses documentos mediante medios electrónicos. Os artigos 18.3. e 21.3 establecen que o ministro de Facenda ditará as disposicións necesarias para o desenvolvemento e aplicación do establecido neses artigos.

Aínda que non os defina, cando a norma menciona as facturas ou documentos substitutivos refírese a aqueles documentos orixinais que conteñen os datos establecidos no propio regulamento. Trátase, por tanto, dos documentos que foron creados polos que están obrigados á súa expedición, tanto nos supostos en que a expedición foi efectuada por eles mesmos como cando foron expedidos polos destinatarios ou por terceiros actuando en nome e por conta dos citados obrigados á súa expedición.

Por tanto, só os orixinais das facturas e documentos substitutivos, ben como as copias e duplicados daqueles, terán o valor como comprobantes que a normativa tributaria respectivamente lles outorga, non tendo esta consideración os obtidos polos destinatarios sen a intervención e aceptación do obrigado á súa expedición, coas excepcións establecidas nesta norma, por non ficar garantida a autenticidade da orixe e a integridade do contido deles.

A xeneralización do uso das telecomunicacións e do correo electrónico para a remisión de todo tipo de mensaxes, incluídos entre eles o envío das facturas ou documentos substitutivos, fai necesario aclarar a validez legal dos remitidos en formato electrónico ao destinatario, debéndose aceptar esta práctica como válida na medida en que, como xa se indicou, incorpore medios que garantan a autenticidade da súa orixe e a integridade dos documentos así remitidos.

Ben que até época moi recente a sinatura electrónica recoñecida pola Administración tributaria era unicamente a xestionada pola Fábrica Nacional de Moeda e Timbre, actualmente incorporáronse ao catálogo de certificados electrónicos admitidos aqueles outros homologados pola propia Axencia Estatal de Administración Tributaria recollidos na súa páxina web, sendo todos eles admisibles para a sinatura electrónica de facturas. Non obstante, a presente orde aclara que calquera outra sinatura electrónica avanzada, baseada nun certificado recoñecido e xerada mediante un dispositivo seguro de sinatura das